

Y. Şayak 17 Nisan 99

Pişman değilsem ne olacak?

İlk gençlik yıllarımdan ilk ihtiyarlık günlerime kadar paraca, yetkece, rütbece üstün olanların pırpışladıkları insanlar arasında yer almadım. Bütün ömrüm boyunca çok zengin kesimin insanları, çok yüksek makamları işgal edenler, çok büyük imkânları ellerinde bulunduranlar benim benimsediğim konumu hep tedirginlikle karşıladı. Sosyalist görüşleri savunduğum on yıllık zaman boyunca ilerici (!) darbe taraftarları arasında yer almak şöyle dursun, onlarla bir dirsek temasım bile olmadı. İslâmî itikadı davranışlarımla rehberi saydığım zamanlarda ise uzlaşmacı ve hoşgörü taraftarı müslüman anlayışının karşısında yer aldım. İslâmcı veya gerici (!) kampın yükseltmeye gayret ettiği uzlaşma ve hoşgörü edebiyatının ömrü de bir on yıl sürdü. Paralılar, yetke sahipleri, yüksek rütbeliler işi (bu işin rengi ne olursa, ister kırmızı, ister yeşil olsun) yukarılarda bir yerlerde bitirmek istiyorlardı. Oralara ben iyi gözle bakmadım.



**İSMET
ÖZEL**

Oradakiler de beni kullanışlı bulmadı.

Bir zamanların on yılı içinde silâhlı mücadele yolu benimsenecek olursa sosyalizme dönük başarının kesin bir engelle karşılaşacağını tavizsiz bir ısrarla savundum. Diğer zamanların on yılında da bilerek ve kasten "pazar" sabahı namazlarına katılmadığım gibi "başörtüsü" eylemlerinin itikadî zaaf belirtisi olduğunu açıkça yazdım. Eğer resmi görüş sol siyasetin silâhlı uygulamasını düşman sayıyor idiyse benim konumumu dostça kabul etmeli değil miydi? Hayır, öyle olmadı. Eğer resmi görüş siyasal İslâm'ın sert protesto yönteminin zararlı olduğuna karar vermiş idiyse benim yaklaşımına itaatkârlık nişânı vermeli değil miydi? Hayır, yine öyle olmadı. Resmi görüşle, resmi görüşün sipariş ettiği tarzda zıtlaşmadım. Pişirilmek işime gelmedi. Çiğ kalında dış geçirmenin zor olduğu bir tarafı muhafaza kolaydı.

Türkiye için kırmızı ve yeşil tehlike tarihe karıştı, karışacak. Lâkin oyun bitmedi. Bir dönemin kızilları ve yeşilleri yeni şartlarda görüşlerini gözden geçirerek iktidar yemliğinin etrafında dolanmanın bir yolunu buluyor. Yemlik istikametinde mesafe katetmenin en pratik yöntemine pişman olmakla ulaşılabilir. Eğer bir zamanlar resmi anlayışın mazarrat diye göstermek şartıyla denetimi altındaki aktörlere ısmarladığı fiilleri işlemiş iseniz bunları yaptığınıza pişman olduğunuzu (doğrudan veya dolaylı) ilân ederek yem bulma şansına erebiliyorsunuz. Oysa ben ömrümün her iki safhasında da benimsediğim konum dolayısıyla pişmanlık hissine kapılmaya gerek duymuyorum. Hiç bir vakit devlet tarafından sırtı sıvazlananlar arasına katılmadım. Keşke katılsaymışım demediğim de ayan beyan ortada. Pişman değilsem ne olacak? Beni pişman etmeye çabalayanlar çıkacak mı? Yoksa pişman olmayanların beraberliğine doğru bir şeyler yapmanın vakti mi yaklaşıyor?